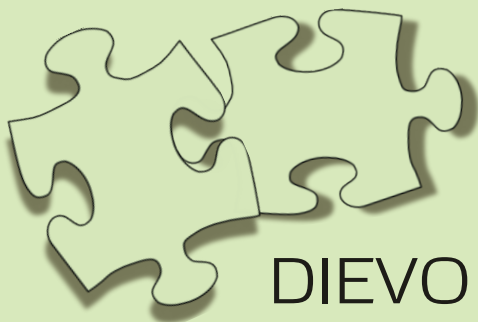

Darius Kundrotas

DIEVO
DÈLIONÈ

Dievo dëlionë

Kai įtikėjau savo Gelbëtoju Jëzumi Kristumi, kaip ir dauguma įtikėjusiųjų nenumaldomai troškau skaityti Bibliją ir labiau pažinti mane išgelbėjusį Dievą. Buvo sunku atplëšti savo akis nuo Dievo knygos, ir visas mane supantis gyvenimas bei įvykiai tarsi buvo palikti savo eigai be manęs. Ši knyga apžavëjo mane ir įtraukë į visiškai naują gyvenimą, kuriame yra Dievas ir Jo veikla. Be abejonës, skaitydamas Bibliją labai daug ko nesupratau, tik suvokiau ir tikėjau, kad čia parašyta Dievo tiesa, ir to man pakako.

Po kiek laiko ëmiau domëtis, kaip gyvena kiti, tokie kaip aš. Ką jie skelbia, kuo jie tiki, kaip jie supranta ir aiškina Bibliją, nes tuo metu mane domino viskas. Daug klausiausi krikščioniškų radijo laidų, įvairių pamokslų ir mokymų bažnyčiose, norëdamas papildyti išgirstais atsakymais savo žinias. Tačiau neužilgo pastebėjau, kad dauguma pastorių, mokytojų labai savotiškai aiškina Bibliją. Paskaite

Rašto eilutę, jie ją paverčia tarsi savo pamokslų tema, bet pačią ją aiškina taip, kad ji ima ir įgauna visai kitokią prasmę. Galvodavau, kad aš dar esu „per žalias“, ne toks dvasiškas, kaip tie pastoriai, ir todėl nesuvokiu tos prasmės, kurią jie mato vienoje ar kitoje eilutėje. Tačiau kuo daugiau klausydavausi tokių mokymų ir kuo labiau siekiau tapti toks dvasiškas, kaip jie, tuo labiau mačiau, kad Biblija kalba ne tai, ką jie bando įrodyti. Esu tikras, kad ir jūs daugiau ar mažiau esate su tuo susidūrę. Kuo daugiau skaičiau Raštą, tuo labiau pastebėjau, kad skaitydamas Bibliją sužinojau daugiau nei klausydamas pastorių mokymo.

Bet buvo ir kitokių pastorių ir mokytojų, nors jų buvo labai mažai, kurie mokydavo Biblijos eilutes ne suteikdami joms kitas reikšmes, bet pasitelkdami kitas, jas paaiškinančias Rašto eilutes. Toks mokymas man pasirodė daug teisingesnis, nes jame nėra žmogaus nuomonės įsikišimo, kadangi Biblija aiškinama jos pačios eilutėmis. Toks Biblijos aiškinimo principas yra tarsi iš daugybės mažų detalių dedama dėlionė, kuomet

iš daugybės mažų detalių susideda vienas bendras paveikslas. Iš dėžės išpiltos detalės atrodo labai panašios, bet jas dėdamas ieškai bendrų jungčių, kad viena su kita detalės sutaptų, susijungtų į grupes ir tas paveikslas vis plėstųsi. Idomu tai, kad prie tų detalių visiškai netiktų kitos dėlionės detalės, jos būtų svetimos, negiminingos šitam konkrečiam paveiksliui. Aiškinant Bibliją galioja ta pati taisyklė – būtina ieškoti kitos detalės iš tos pačios dėlionės. Dauguma pastorių ir mokytojų, dėdami dėlionę į ją atsineša detalių iš kitos dėlionės ir bando jas įtalpinti. Todėl daugumos pastorių dedama dėlionė nesusideda į bendrą paveikslą, jų aiškinimai neatitinka Rašto eilučių minties. Rašte yra visos didelio paveikslo, Dievo plano, dalys, kurį reikia sudėti į vieną paveikslą. Visos tos dalelės yra pačioje Biblijoje, todėl svetimos detalės, kurias bando į jį atnešti žmogus, netinka.

Pirmojo laiško korintiečiams antrame skyriuje rašoma, kad Dievo žodis yra mokymas ne žmogaus išmintimi (detalėmis iš kitos dėlionės), bet gretinant dvasinius dalykus

su dvasiniais. Norint mokytis Rašto, reikia gretinti tarpusavyje jame užrašytas dvasines tiesas, t.y., gretinti Rašto eilutes vienas su kitomis. Sėkmingai sugretinus gausybę Rašto eilučių, galima sudėti bendrą Dievo paveikslą. Tokio Biblijos nagrinėjimo ir aiškinimo principo moko Raštas.

Tai man tapo atradimu, nes to ir norėjau – pats suprasti Bibliją. Norėjau skaityti šią Knygą ir suprasti tai, ką skaitau. Automatiškai buvau priverstas daugiau skaityti Bibliją, nes po ją visą yra išbarstyta daugybė dėlionės detalių, kurias taip knietėjo sudėti vieną su kita, kad tas didelis Dievo paveikslas pasidarytų bent kiek apčiuopiamesnis. Tuo metu pats sau susigrupavau visus dėlionės dėliotojus (pastorius), ir atmetimo principu pamečiau tuos, kurie į Dievo nupieštą paveikslą bandė atsinešti detalių iš kitų dėlionių. Pasilikau prie tų, kurie siekė sudėti paveikslą iš Biblijoje esamų detalių.

Po kiek laiko Rašte pastebėjau tam tikrų viena kitai prieštarūgų tiesų. Kalbant „dėlionės kalba“, pamačiau, kad toje dėlionėje yra skirtingi vaizdai. Juk yra dėlionių, kuriose

vaizdai pasidalinę į atskiras grupes: vienur susideda, tarkim, kalnai, miškai, miesteliai, o kitur – debesuotas dangus, jame – saulė ar žvaigždės. Ir taip jau yra, kad dangaus detalių niekaip nepriderinsi prie tų, iš kurių susidėlioja kalnai ar miesteliai. Rašte yra lygiai ta pati situacija. Pateiksiu keleta pavyzdžių.

Kunigų knygos vienuoliktame skyriuje parašyta, kad negalima valgyti kiaulienos, triušienos, vandens gyvūnų be žvynų ir be peleku. Mėgau kiaušiniene su kiaulienos šonine, mėgau kumpį, mėgau krevetes (vandens gyvūnus be peleku ir žvynu) ir triušieną. Tuo metu gyvenau Amerikoje, ir visos tos gėrybės buvo palyginus nebrangios, tad atsisakyti jų nesinorėjo. Kitame Biblijos gale, Naujajame Testamente, Laiške Timotiejui radau kitą pamokymą apie maistą. Tik čia buvo parašyta, kad visi „Dievo sutvėrimai (gyvūnai) yra geri, ir nieko nėra atmestino“. Man šita eilutė pasirodė daug mielesnė – tarsi žalias šviesoforo signalas, leidžiantis man valgyti viską – tiek kiaušę, tiek triušį, tiek krevetes (kurias labai mėgau), nes štai visi likusieji Dievo sutvėri-

mai vėl pasirodė esantys tinkami valgyti. Pui-ku! Aš tam neprieštarauju...

Bet...

Kodėl vienur parašyta, kad tam tikrų gyvūnų valgyti negalima, o kitur – kad viską galiu valgyti? Turbūt su manimi sutiksite, kad aš negaliu laikytis Kunigų knygos mokymo ir Laiško Timotiejui mokymo vienu metu? Juk negaliu tuo pačiu metu nevalgyti kiaulienos, nes negalima, ir tuo pačiu metu ją valgyti, nes tai daryti galima. Sutikit, juk tai du skirtingi mokymai apie maisto valgymą. Tai – dvi atskiros detalių grupės toje pačioje dėlionėje, kur iš vienu detalių susidėlioja kalnai ir miesteliai, o iš kitų – dangus ir visa, kas jame.

Ką turiu daryti? Pats priimti sprendimą ir pasirinkti man priimtinesnį mokymą? Juk dauguma krikščionių taip ir daro. Jie pasirenka tai, kas jiems tuo metu labiau prie širdies. Tačiau tai neteisinga, ne bibliška, ir apie tai toliau būtinai pakalbėsime. O dabar paime dar vieną pavyzdį apie skirtingas dėlionės grupes.

Mato evangelijos penktame skyriuje Jėzus moko savo mokinius laikytis Įstatymo ir kitus jo mokyti, bet jei kas sulaužytų bent vieną įsakymą ir taip kitus mokytų, tas bus mažiausias dangaus karalystėje. Jėzaus mokiniai buvo mokomi gyventi pagal Mozės įstatymą. Tą patį mokymą užrašė ir Jokūbas savo laiške.

Bet štai atsivertęs apaštalo Pauliaus Laiško romiečiams šeštą skyrių skaitau: „jūs esate ne įstatymo, bet malonės valdžioje“. Kitur tam pačiam laiške jis rašo, kad mes tapome „mirusiais įstatymui“. Čia matau kitoki mokymą, čia kalbama, kad įstatymas negalioja. Kaip čia yra, kad vienur Rašte skaitau, jog reikia laikytis Mozės įstatymo ir kitus to mokyti, o kitur – kad esu ne įstatymo, bet malonės valdžioje? Ar galima laikytis įstatymo ir jo nesilaikyti vienu metu? Ar pastebite, kad vienur mokoma laikytis vieno dalyko, o kitur mokoma to nesilaikyti?

Dar vienas pavyzdys. Jėzus savo mokiniams sako: „Jei neatleisite žmonėms jų nusižengimų, tai nei jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų“. Rimtas įsakymas, ar ne? Die-

vas atleis tik tokiu atveju, jei tu kitam atleisi. Nemanau, kad norėtumėte sulaužyti ši Jėzaus išakymą. Aš tikrai nenorėčiau. Truputį bau-gu... O ką, jei bus žmogus, kuriam neatleidau ir apie tai pamiršau? Arba, jei tave kažkas sti-priai išskaudino ir tas skausmas toks didelis, kad tu giliai širdyje jauti tam žmogui pagiežą? Ir kai tik apie jį pagalvoji arba jį susitinki, su-pranti, kad tu jam nesi atleidęs, o tik esi užslė-pęs tai kažkur savo širdyje? Jokūbas irgi moko to paties, kaip ir Jėzus: „...negailėstingas teis-mas bus tam, kuris neparodė gailėstingumo“. Ar jūs tikrai ramūs prieš Dievą? Ar tikrai esate užsitikrinę, kad Dievas jums bus gailėstingas? O ką, jei Dievas ištyręs jūsų širdį joje suras tai, ką buvot savyje paslėpęs? Jėzaus ir Jokūbo mokymas tikrai nenuteikia optimistiškai.

Tačiau kitur Biblijoje randu labai džiugi-nančias eilutes. Apaštalo Pauliaus Laiške efe-ziečiams ir Laiške kolosiečiams parašyta, kad „atleiskite vienas kitam, kaip ir Dievas jums at-leido“. Dievas man jau atleido, ir ne todėl, kad aš kažkam atleidau, bet Jis tai padarė iš anksto. Ar žinodamas tai, jūs esate ramus savo ateiti-

mi? Tikrai taip! Nes žinote, kad jūsų nuodėmės jau atleistos, jūs jau nebebepakaltinamas.

Ar pastebite skirtumą tarp to, ką apie atleidimą moko Jėzus ir Jokūbas, ir to, ką apie tai moko apaštalas Paulius? Vienur moko-ma, kad atleidimą reikia užsitarnauti, jo dar neturi, o kitur, kad tau jau atleista. Didžiulis skirtumas! Vienos detalės dėlioja kalnus ir miestelius, o kitos – dangų ir jame esančius dalykus...

Panašių pavyzdžių apie Biblijoje esan-čius skirtumus galėtume rasti gana daug, ir visi jie labai rimti. Pateiksiu jums paskutinį pavyzdį, kurio dėka viskas jums taps daug aiškiau ir, jei teisingai jį suprasite, Biblija jums taps visiškai nauja, nesunkiai suprantama Knyga.

Mato evangelijos penkioliktame sky-riuje Jėzus kalba savo mokiniams: „Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis“. Jokūbas pačioje savo laiško pradžio-je irgi rašo: „Dvylikai pasklidusių genčių“. Dauguma krikščionių daro didžiulę klaidą, nekrepdami dėmesio į tokias svarbias Rašto

eilutes, bet jos yra pačios svarbiausios visoje Biblijoje. Pamąstykit, ką Jėzus ir Jokūbas turi omenyje. Jėzus sako, kad Jis atėjo tik pas Izraelio tautą, kaip ir Jokūbas rašė vien dvylikai Izraelio genčių. Vadinasi, pas pagonis Jėzus nebuvo atėjęs, ir Jokūbas savo laiško neskyrė pagonims. Bet ką tai reikštų mums, lietuviams, gyvenantiems XXI amžiuje? Tai reikštų, kad Jėzus nebuvo atėjęs pas mus. Visa, ko Jis atėjęs mokė ir davė įsakymus bei paliepiamus, buvo adresuota vien Izraelio žmonėms, pas kuriuos Jis buvo atėjęs. Tose keturiose Evangelijose nieko nėra skirto mums, pagonims – ten užrašyta gera naujiena ne mums, o Izraeliui. Jei pasitikit tu, kas parašyta Rašte, tai skaitant tokius Jėzaus ir Jokūbo žodžius galvoje jums turėtų skambėti: „Dėmesio, dėmesio!“. Tokios eilutės galėtų iš pagrindu pakeisti jūsų ir kitų tikinčiųjų gyvenimus. Tačiau, kaip bebūtų liūdna, daugelis bažnyčių yra išsijungę tuos perspėjimo signalus, ir jie per prievartą grūdami bando sujungti dėlionės detales, net jei jos viena kitai netinka. Juk sutiksit, kad daugelyje bažnyčių mokoma, kad Jėzus buvo atėjęs pas visus žmones

ir visa, ko Jis ten moko ir ką liepia daryti, yra skirta mums. Juk turim net ir bažnyčių tokiomis pavadinimais, kaip „Kristaus paliepiamas“, „Baptistų bažnyčia“, tarsi Jis davė tuos paliepiamus ir įsakymus mums, pagonims.

Telieka paklausti: „Tai ką, ar Dievas nieko nesako pagonims?“ Žinoma, kad sako, ir dar kaip! Apie tai Laiško romiečiams vienuoliktame skyriuje mums rašo apaštalas Paulius: „Aš kalbu jums, pagonys, kadangi aš esu pagonių apaštalas“. Taip pat laiškuose Timotiejui: „Aš esu paskirtas skelbėju ir apaštalu (kalbu tiesą Kristuje ir nemeluojau), pagonių mokytoju tikėjime ir tiesoje“. Ir kituose savo laiškuose Paulius pakartotinai primena, kad jis yra pagonių apaštalas, skelbėjas ir mokytojas. Kai Biblijoje kažkas daug kartu pakartojama, reiškia į tai reikia atkreipti ypatingą dėmesį, ar ne taip? Ne Jėzus pas mus buvo atėjęs, ne Jokūbas mums rašė, bet mums Kristus atsiuntė kitą, atskirą žmogų, pagonių apaštalą. Jis pagonims asmeniškai parašė tryliką laiškų – pradėdant Laišku romiečiams, baigiant Laišku Filemonui. Niekas Naujaja-

me Testamente neparašė tiek daug laiškų. Ir ne atsitiktinai, nes Dievas labai daug ką turi pasakyti mums, pagonims, per šiuos apaštalo Pauliaus raštus.

Iš keleto pateiktų pavyzdžių turbūt sutiksime, kad Biblijoje yra skirtumų, prieštaravimų, ir dauguma iš jų labai rimti, galintys pakreipti mūsų krikščionišką gyvenimą visai kita linkme. Ar mes turime teisę patys pasirinkti tai, kas mums patinka? Nemanau, kad mums tokia galimybė palikta, nes už mus pasirinkimą atliko Dievas. Jis mums atskyrė pasirinkimą su žinia – pagonių apaštala Paulių. Iš Dievo pusės pasirinkimas jau atliktas, belieka pasirinkti mums. Apaštalas Paulius rašo Antrą laiško Timotiejui antrame skyriuje: „Uoliai stenkis pasirodyti Dievui išmėgintu, neturiniu ko gėdytis darbininku, teisingai padalijančiu tiesos žodį“.

Tiesos žodį reikia „teisingai padalinti“, atskirti jame esančias vienas nuo kitų. Juk matome, kad Biblijoje tiesos viena kitai prieštarauja. Taip yra todėl, kad tiesos yra sugrupuotos – iš vienu jų susidėlioja kalnai ir

miesteliai, o iš kitų – dangus ir jame esantys dalykai.

Raštas buvo suformuotas per kelis tūkstantmečius, ir per visą tą laikotarpį Dievas darė įvairius dalykus. Praeityje Dievas buvo Izraelio tautos Dievas, davė šiai tautai Mozės įstatymą. Panašiai buvo ir tuo metu, kai Jėzus buvo atėjęs į žemę. Jis gi atėjo „vien pas pražuvusias Izraelio namų avis“. Tuo metu Dievas irgi buvo Izraelio tautos Dievas. Vadinasi tai, kas parašyta Senajame Testamente ir keturiose Evangelijose, yra skirta tiesiogiai Izraelio tautai. Žinoma, mes skaitome visa tai ir galime iš ten daug ko pasimokyti, bet tuose raštuose nurodymai, paliepimai, įsakymai yra adresuoti Izraelio tautai. O štai kai prieiname prie apaštalo Pauliaus laiškų, juose matome visai kitą paveikslą, čia viskas parašyta tiesiogiai mums, mūsų dvasiniam augimui ir tobulėjimui. Apaštalas Paulius rašo Laiške romiečiams, kad šiuo metu Izraelio tauta yra akla, „kol įeis pagonių pilnuma“. Dievas jau nebėra Izraelio tautos Dievas, Jis daro Savo darbus pagonių tarpe. Ir tam svarbiam planui

įgyvendinti Jis atsiuntė mums pagonių apaštalą Paulių.

Todėl būtina teisingai padalinti Dievo žodį ir atskirti vienas Dievo tiesas nuo kitų. Reikia atskirti Izraelio tautai parašytas tiesas nuo pagonių apaštalo parašytų tiesų ir jų nepainioti, ir per prievartą nejungti vienu dėlionės detalių su kitomis, tarsi iš jų galėtų susidėlioti kažkas tikro. Bendrame Dievo paveiksle yra dvi detalių grupės: iš vienos jų mes galime sudėti kalnus ir miestelius – tai, kas priklauso Izraelio tautai. Iš kitų detalių mes sudėsime dangų ir visa, kas jame – tai skirta mums, pagonims, Kristaus kūnui.

Jei tai padarysime, Biblija mums pasidarys labai aiški Knyga, nes mes pamatysime tą didelį Dievo paveikslą ir savo tikrą vietą jame, nebandydami savęs įkišti ten, kur mums ne vieta.

Dauguma krikščionių mano (nes taip yra mokomi bažnyčiose), kad visa Biblija kreipiasi į mus tiesiogiai. Tiek Mozė mums kalba,

ties Jėzus mums liepia, tiek Jokūbas mums rašė, tiek Laiškas hebrajams kreipiasi tiesiogiai į mus, tiek Paulius kartu su visais pamėtais skelbia tą patį. Bet taip nėra. Juk jei Jėzus pasakė, kad Jis atėjo tik pas Izraelio tautą, Jo žodžiai nesikeičia, nepriklausomai nuo to, kad krikščionių minios bando įrodyti kitaip.

Siūlau jums patiems panagrinėti Bibliją ir patikrinti, ar tai, kas čia buvo pateikta, yra tiesa.